

Viatjar és una manera d'entendre la vida que també es transmet de pares a fills. **Fer-ho amb criatures vol sobretot paciència i voluntat.** Tot i que el tòpic diu que quan arriben els fills s'acaben durant molt de temps els viatges llargs, hi ha qui no hi renuncia

Viatjar amb equipatge extra

Els viatges amb canalla petita demanen un esforç logístic

LAURA PINYOL

FOTO: M. GARCÍA / ROVIRA-FAURA

“Vaig creure que era una aventura i en realitat era la vida”, va escriure l'escriptor Joseph Conrad i, segurament sense saber-ho, és una afirmació que subscirien els viatgers, els aventurers. Les persones que estimen viatjar, anar pel món per sentir-se'n part, entendre'l, comprendre'l, descobrir-lo, no acabar-lo mai. Si es té aquest esperit aventurer és molt probable que es transmeti als fills, com un neguit, com una ànsia per veure món i engolir-lo a glopades.

Un motor de vida

La Beti Faura i el Joan Rovira viuen a Arsèguel, arquitecta ella i enginyer ell, i pares de l'Ares i la Maiana. Es van conèixer en un viatge fent muntanya, van pedalar junts per l'Àsia i, sense adonar-se'n, quan van néixer les nenes les hi van anar afegint. Amb l'Ares amb pocs mesos ja van fer els Alps, el Marroc i els Pirineus i quan va arribar la Maiana van rondar per Alemanya més de dos mesos. El desembre del 2013 van emprendre un viatge de set mesos amb bicicleta que els va dur a recórrer Sud-amèrica des d'El Calafate, a la Patagònia argentina, fins al Perú. El

ritme no estava escrit, la ruta era orientativa i tenien un únic objectiu, segons diu la Beti: “Gaudir i educar les nostres filles a ritme de pedal”.

Preparar el viatge no va ser fàcil. Van haver d'estalviar, el Joan va plegar de la seva feina i la Beti, aprofitant que la feina al despatx d'arquitectura anava de baixa, es va agafar uns mesos de vacances. L'Ares tenia sis anys i la Maiana tres. Els Reis van dur un tàndem especial per a l'Ares que li permetia pedalar; la petita anava en un carro amb suspensió. Van dedicar hores a pensar l'equipatge: mudes, necesser, joguines, menjar, estris de cuina, recanvis, electrònica, tenda, malfegues i sacs de dormir en deu alforges. Tot pesat i calculat. “Al final, la roba no va ser cap problema i, pel que fa les joguines, amb un llapis i paper n'hi hauria hagut prou”, assegura la Beti.

Durant els preparatius i el viatge, la família va escriure el blog *Petitsnomades.cat*, un espai molt suggerent, recomanable i encoratjador. Una paleta per anar-hi bolcant les sensacions de les etapes i un enllaç amb la família i l'entorn més proper, “que sempre pateixen molt”. El Joan i la Beti van haver de convèncer molt de la seva idea de fer el viatge en bicicleta: “Ens sentíem amb

La Beti i el Joan se sorprenden de la “capacitat d'adaptar-se a les situacions” de la canalla

força i en teníem ganes, perquè, al final, és viure en contacte amb la natura, les inclemències del temps, el sol, la calor, la pluja, el no-res”. Set mesos per recórrer prop de 8.500 quilòmetres, el 40% en bicicleta i la resta en transport públic, dormint a la tenda, en hostals, en cases particulars i, esporàdicament, en algun hotel.

L'escola és la vida

El més sorprenent de viatjar amb nens és la seva “capacitat d'adaptar-se a les situacions”, comenten. Però la clau perquè l'experiència sigui un èxit és “tenir la paciència d'adaptar-te i respectar el seu ritme”. Si en rutes cicloturistes es calcula que un adult pot fer eta-

pes de 70 km, amb nens aquestes mitjanes baixen dràsticament: “Un dia, veuen un parc i hi volen jugar, o necessiten parar, o es volen quedar l'endemà”. Si el més “difícil” és “ajustar-se a les seves possibilitats, no fer-los patir o no angoixar-los”, el més fàcil sempre és que “per a ells també sigui una aventura, una història bonica com ho és per a tu”. Un equilibri que necessita cintura, flexibilitat, diàleg i conformitat.

Durant els set mesos que van invertir a resseguir els paisatges de l'Argentina, Xile, Bolívia i el Perú, la pregunta que més vegades va haver de respondre la família Rovira-Faura era “l'escola?” La Beti i el Joan

van plantejar-se aquest temps com una excedència, convençuts que “viatjant s'aprèn molt”, perquè al final “l'escola és la vida i viatjar és una gran escola”. Tant l'Ares com la Maiana van a una escola rural i reenganxar-se al ritme de les classes els ha sigut molt fàcil. Com sempre, l'adaptació sempre és més costosa per als adults: “Elles tornen i fan la vida normal. El més intens de la tornada ha sigut –diuen– el fort lligam que hem establert com a família, perquè superar reptes plegats crea un vincle molt potent entre els pares i les filles, entre les germanes i en la parella”.

Però és cert que inocular aquest virus de l'esperit aventurer és una inversió en un estil de vida. Les filles del Joan i la Beti “ho tenen incorporat” i el problema és quan per una sortida d'un cap de setmana pregunten: “Quants dies durarà aquest volt que anem a fer?” En perspectiva tenen preparat algun altre viatge de cara a

RECORD. Els Vendrell Auleda van dedicar un estiu a fer una petita volta al món.

REpte. La Beti i el Joan, amb les filles, van fer un viatge de set mesos en bicicleta que els va dur a recórrer Sud-amèrica, de l'Argentina al Perú.

l'estiu en què l'Ares ja anirà amb la seva pròpia bicicleta i la Maiana pedalà al tàndem.

Volta al món en 36 dies

La família Vendrell Auleda va dedicar l'estiu del 2009 a fer una petita volta al món. Tot de circumstàncies van fer-los idear un viatge que, en principi, no estava planificat. Als avis els feia gràcia anar a Austràlia, però deien: "Ves, a la nostra edat". Uns pels altres van quedar que els hi acompanyaven i mirant combinacions de vols van veure que sortia "pràcticament igual de preu" fer la combinació de bitllets *around the world* que agafar vols directes. Així va començar la idea del viatge que duria el Josep, la Dolors, el Xavier, l'Ester, l'Elna i l'Otger des de Barcelona a Nova York, San Francisco, Los Angeles, la Polinèsia Francesa, Austràlia, el Vietnam, la Xina, Finlàndia, Estònia i Turquia fins a tornar a casa.

Un total de 36 dies, 17 vols, taxis, autocaravanes, ferris, transbordadors,

catamarà, autobusos, tricicle i bicicletes. Van fer servir dòlars americans, francs polinesis, dòlars australians, dongs vietnamites, iuans xinesos, corones estones, lires turques i euros. Una ruta "molt pensada per a la combinació d'avis i nens, que llavors tenien 11 i 9 anys", i prioritzant "les ciutats i els llocs més emblemàtics" perquè era el que més il·lusió feia "als avis" i el que podia sorprendre "culturalment més l'Elna i l'Otger".

L'experiència de ser una família molt "avesada a la ruta en autocaravana" ja havia imprès en la canalla "el neguit de fer rutes durant els períodes de vacances". Havien recorregut Europa i l'Argentina en viatges anteriors. Però aquesta versió de la seva volta al món "els tenia entusiasmats, conscients de viure una cosa extraordinària". L'Ester Auleda explica el que va ser el més rellevant del viatge: "Que comprenguessin la dimensió de l'espai i el temps, les dis-

"L'escola és la vida i viatjar és una gran escola", afirmen convençuts la Beti i el Joan

"Els va permetre entendre la dimensió de l'espai i el temps", diu Ester Auleda

tàncies, els hemisferis, les hores, veure com, per exemple, desapareixia de la nostra vida el 18 d'agost perquè ens l'havíem menjat en canvis horaris". Passats uns anys, tanmateix, hi ha hagut una altra lliçó: "Comprovar que l'anglès servia per a tot, que allò que nosaltres ja els dèiem, a l'hora de la veritat era cert: que arreu et podies fer entendre".

Fer una ruta com aquesta en tan poc temps requereix una organització molt gran i "una mica de sort". En el seu cas, tots els vols van anar rodats, de manera que la programació del viatge va encaixar cada dia. Combinaven la visita a les ciutats, normalment tres o quatre dies, amb espais de relax i estones d'oci. Una prova de foc per a la convivència familiar i una experiència difícil de repetir. "En arribar a Barcelona estava a punt de sortir un avió cap a Rio de Janeiro –recorda el Xavier–. I vaig preguntar a la família si l'agafarien ara mateix". Resposta unànime: sí! —

Flors de Bach

Eva Bach

L'èxit ha de ser una conseqüència

Un grup de joves amb esperit emprenedor –paraula sacrosanta en aquests moments– es preguntaven què podien fer o inventar per tenir èxit. Tots tenien una bona preparació i unes bones habilitats personals. Se'ls veia encaparrats, obsessionats, gairebé, a tenir-ne. Tot ho miraven i ho passaven pel filtre de l'èxit. Els vaig deixar dir fins que em van preguntar: "A tu què et sembla que podria tenir més èxit?" Un ja va riure abans que els contestés. Em coneix bé i sabia que faria més èmfasi en com ho plantejaven que en la resposta. "Aquesta pregunta no sé si és la millor que us podeu fer", els vaig dir. El que havia rigut va fer cara de: "Sabia que ens diries una cosa així".

Els vaig explicar que per a mi l'èxit no ha de ser un objectiu sinó una conseqüència. Vull dir que l'accent no acostumo a posar-lo en el resultat final, sinó en el procés que cal dissenyar i recórrer per arribar-hi. La fórmula de l'èxit comença amb una sèrie de variables estrictament personals i ineludibles. La primera és que et plantegis una cosa que sàpigués fer. La segona, que t'agradi fer-la. La tercera, que t'esforcis a fer-la tan bé com puguis: ser el màxim de competent i treballar constantment per ampliar i refermar aquesta competència.

Un pas més

Només quan aquestes tres variables estan clarament perfilades, ens podem plantejar la quarta, que salta de l'àmbit personal al col·lectiu. Consisteix a pensar alguna cosa que pugui ser –o arribar a ser– socialment útil, necessària o vàlida. Encara n'hi ha una cinquena: que siguis capaç de conferir-li un toc personal que la faci especialment atractiva. Que ho facis d'una manera única i singular, amb un segell distintiu propi. I una sisena inexcusable: que ho adobis tot amb una bona dosi de fe, confiança, paciència i perseverança, ja que l'èxit sovint arriba com a resultat d'aquestes variables, però no sempre de manera automàtica ni immediata.

Hi un parell de coses segures: qui s'obsessiona amb l'èxit normalment ho passa malament o ho fa passar malament als altres, perquè es dedica a trepitjar possibles competidors. Qui se'l planteja com una conseqüència, en canvi, comença a experimentar-lo i a fer-ne petits tastets des dels primers compassos del procés.

Eva Bach, escriptora i pedagoga, aporta reflexions sobre la comunicació entre pares i fills a partir d'una frase que ens ajudi a educar

